

Jak jsme prozkoumali Salzburg a okolí

24. června 2015, brzká ranní hodina. U školního parkoviště postávají studenti z různých ročníků vyššího gymnázia. Čekají, až započne poslední výlet tohoto školního roku – a pro maturanty, kteří jsou zde také zastoupeni, koneckonců poslední na této škole. Konečně přijíždí autobus a řidič pomáhá uložit zavazadla velmi rozdílných velikostí – po očku sledujeme, jak je kdo schopný zabalit si na dva dny. Když jsou batohy a tašky na svém místě, zbývá už jen naložit nás. Zhošťujeme se tohoto úkolu zodpovědně a za chvíli již každý sedí na svém místě. Můžeme vyrazit!

Po několika hodinách jízdy máme možnost sledovat z okénka poměrně výrazně proměněnou krajinu; zvlněné kopečky s roztroušenými domky, okolo pasoucí se krávy, zanedlouho i překrásná panorámata z majestátně vyhlížejících hor... Asi prvním větším úkazem na naší cestě, který poutá naši pozornost, se ale stává Traunsee, kolem něhož projíždíme nezvykle dlouhou dobu.

Po několika obdivných „ach“ a „och“ se dostáváme do místa naší první zastávky – lázeňského městečka Bad Ischl. Věřím, že si jej oblíbil nejenom František Josef I. s císařovnou Sissi, ale že jej zvládneme ocenit i my. Jakkoliv to dosud vypadalo, že nám počasí nepřeje, tady se nakonec vyjasňuje a my si můžeme užít příjemnou procházku v místech, kde císař pán podepsal vyhlášení první světové války.

Další naše kroky – respektive jízda našeho autobusu – míří už pak přímo do hlavního města spolkové země Salcbursko. V Salzburgu, Salcburku či Solnohradu, jak je komu libo, společně vyjíždíme lanovkou k pevnosti Hohensalzburg. Odtud máme Mozartovo město jako na dlani. Kam jít dát, je pak už čistě na našem uvážení. Někdo ještě chvíli zůstává na pevnosti, fascinován výhledem, jiní okamžitě sjíždí lanovkou zase dolů a mizí kdovíkam. Jisté však je, že díky notné dávce důvěry a volnosti od dohlížejících učitelů si můžeme všichni užít město podle vlastních preferencí. Rozhodně je co objevovat! Ať už jde člověk za dobrým jídlem a pitím nebo památkami; ať už mu jde o tříbení němčiny nebo o klidné posezení na březích Salzachu – určitě si přijde na své. Aspoň my si přišli.

Salzburg je krásný, ale nám už odbývá sedmá hodina, což znamená, že se musíme opět nalodit do autobusu a přesunout se k hotelu. Ten je v příjemné lokalitě, s krásným výhledem a hezky zařízený. Většina z nás se vydává na večerní procházku a potom – dříve nebo později – i do postele. Zítra nás čeká další pestrý program.

A skutečně – hned po snídani neleníme a odjíždíme směr St. Gilgen. Tam se houpe na břehu Wolfgangsee sympatická lodička, o to milejší, že máme možnost poslechnout si k plavbě i český výklad. Skoro hodinová cesta ubíhá příjemně poklidným tempem, během něhož si můžeme užít krásný výhled a mávat turistům plujícím kolem či obyvatelům městečka. Když připlouváme ke břehu – pro změnu v St. Wolfgang – vidíme hlouček natěšených asijských turistů. Opět si máváme. A zatímco oni s radostí v očích nastupují, my jsme už vystoupili a míříme k další kratší zastávce – ke krásnému kostelu, který prý nechal postavit Wolfgang z Regensburgu. Ještě udělat společnou fotku a můžeme směle pokračovat.

Další zastávka je i naší poslední. Z autobusu vystupujeme v Hallstattu, kde máme také o několik hodin později nastoupit. Zatím ale nemyslíme na blížící se odjezd domů, nýbrž si plánujeme užít nadcházející odpoledne. A dostáváme k tomu mnoho příležitostí! Nejdříve nastupujeme na lanovku Salzbergbahn a necháváme se vyvézt nedaleko od vstupu do solných dolů, kde pro nás začíná ten pravý adrenalin. Zatímco se oblékáme do speciálních

úborů, vzduchem už poletují nejrůznější – značně zčernalé – vtípky, které nezmizí ani při samotné prohlídce solných dolů. Tam na nás čeká nejen spousta zajímavých informací, videí, projekcí, filmů a animací, ale také dvě skluzavky a jedna skvělá jízda vláčkem zpátky ke slunečním paprskům.

A co si počít s načatým odpolednem? Opět dostáváme volno k průzkumu na vlastní pěst. A opět je co prozkoumávat, pilovat němčinu v obchůdkách různého druhu, potulovat se po břehu Hallstättersee, prolézat zapadlé uličky, sledovat... Sledovat cokoliv jen chcete a prostě si užívat, že jste na tak příjemném místě.

Scházíme se v šest hodin na parkovišti v poněkud pochmurné náladě. Nikomu se nechce domů. Každý z nás si ale odváží jedinečnou sadu vzpomínek a zážitků, blíže neurčitelné množství fotografií a i nějaký ten suvenýr, byť možná ne zcela typický – např. kámen, který svou velikostí přestal být kamínkem už před drahnou dobou, nebo knihu, z které sice máte radost, ale jen tak si ji nepřečtete, protože vaše schopnost dorozumět se německy ještě tolik nepokročila. Naštěstí to vůbec nevádí. Ty dva dny jsme si dokázali naplno užít a věřím, že nejsem jediná, kdo v tomto výletu našel další motivaci pro zlepšování němčiny. A ještě mnohem víc.

Markéta Kamenská, 3. C, Gymnázium Velké Meziříčí

